

„Риба риби гризе реп“ Јасминка Петровић
Не суди књижи по корицама

Нико се на овом свету није родио исти. Свако од нас има неку ману - разлика је само у томе колико су видљиве. Исто је и са врлинама, а књига „Риба риби гризе реп“, Јасминке Петровић је одличан пример како добре особине лако могу да победе оне лоше.

Кроз ову књигу упознајемо децу која се боре са својим манама, све док их на крају сваке приче не покрију врлином. На пример: победа у игри Између две ватре, дечија машта и љубав према животињама су врлине које су победиле мане великих ушију, дебелог стомака и великих зуба. Катарини, Дарку, Љуби, Сањи и Ненаду су се другари ругали због различитих ствари а они су успели да пронађу начине којима ће да им покажу да не треба тако да их гледају. Другарима се не гледају физичке мане јер на крају дана њихове врлине су оно што их описује и због чега их волимо. Кроз приче јунака из књиге сетио сам се својих кривих ногу због којих ми се често деца подсмевају. Иако мени та моја мана уопште не смета, свакодневно покушавам да је се решим и да скренем пажњу на све врлине које имам. Деца која се подсмевају другој деци не знају колико их заправо повређују. Ако желиш да упознаш некога, мораш да упознаш све његове особине које су много више од физичког изгледа. Много ми се свидело то што у свакој причи главни јунаци успеју да победе сву децу која им се ругају. Увек сам се питао шта деца која се ругају другој деци тиме добију, а посебно ми је жао када видим да су деца због ругања тужна. Волео бих да свако дете прочита ову књигу како бисмо сви постали бољи једни према другима.

Док сам читао књигу „ Риба риби гризе реп“ осећао сам се исто као када сам читао „О дугмету и срећи“. Књиге које описују различите дечије проблеме а завршавају се срећним крајем ми буде наду да другарство побеђује све и да ће чак и мана коју ја имам једног дана да постане неважна.